

Dit vinden bär

Raubtier

Sådant är livet som nomad,
Varje kväll en helt ny stad,
Varje ansikte är nytt.
Vilda nätter sätter spår,
Tunga timmar, dagar går,
Och till sist har åren flytt.

Och när ångesten och tvivlet kommer till mig.
Ekar ditt sorgsna farväl.

Hur än vägen verkar kort,
Tycks du vara ljusår bort,
Jag är tvingad dit vinden bär.
Dit vinden bär.

Var gång som vi två skiljs åt,
Vill jag be om ditt förlåt,
För de vägval som jag tog.
Av de ärr som jag har fått,
På de vägar som jag gått,
Kunde hälften varit nog.

Men du vänter liksom skymningen på natten,
Och din längtan känns i mig.

Hur än vägen verkar kort,
Tycks du vara ljusår bort,
Jag är tvingad dit vinden bär.
Är jag villsen på vår jord,
Ser jag polstjärnan i nord,
Liksom du är den mig kär.
Vart än vinden bär.

Och när ångesten och tvivlet kommer till mig,
Ekar ditt sorgsna farväl.

Hur än vägen verkar kort,
Tycks du vara ljusår bort,
Jag är tvingad dit vinden bär.
Är jag villsen på vår jord,
Ser jag polstjärnan i nord,
Liksom du är den mig kär.
Vart än vinden bär.